

GRUMETS VERDS

EMI I MAX

LES BALENES DESORIENTADES

GEMMA LIENAS

EMI I MAX. LES BALENES DESORIENTADES. LECTURA 1

Havien acabat de dinar i, mig emmandrits, el grup s'havia ajagut a la sorra.

Tot d'una, en Max, que fins a aquell moment semblava haver-se adormit amb la gorra de visera damunt la cara, es va alçar d'un bot, va posar-se la gorra al cap, com sempre del revés, i va exclamar:

—Ei, xavals, i l'exploració de la caseta? Hi anem o no?

Uf!, va pensar l'Emi, en Max no tenia remei; sempre disposat a entrar en acció.

—És veritat —va estar-hi d'acord la Verónica—. Hem vingut aquí per explorar la caseta i mirar si esbrinem què provoca els canvis en el camp magnètic.

—A més, aquest sol és massa fort i ens acabarem cremant. Sobretot vosaltres, que sou més blanquets —va afegir-hi l'Héctor dirigint-se a l'Emi i en Max i fent visera amb la mà perquè el sol gairebé era una explosió de llum i calor.

Van recollir la roba i les restes del menjar i ho van posar dins la motxilla. Van anar cap a la caseta.

—Entrem? —va preguntar la Verónica davant la porta de la caseta.

—Vols dir que és oberta? —va demanar l'Emi.

—Em sembla que sí —va dir l'altra fent-ne girar el pom.

La Verónica va obrir la porta amb molta precaució. Es va sentir nyeeec.

—Espera't! —va exclamar en Max.

—Què passa ara? —va cridar la Verónica, espantada.

—No res, no passa. No tinguis por. Només que cal anar amb compte —va dir en Max, amb una reacció poc habitual en ell. I va afegir—: Jo entraré primer. Per si hi ha algun perill.

L'interior era a les fosques. Feia olor d'humitat i de tabac fred. En Max va buscar, a les palpentes, algun interruptor a la paret. El va trobar i el va prémer. Una llum molt tènue va caure damunt l'estança.

De fora van preguntar:

—Com va, Max?

—Podeu entrar. No hi ha cap problema —va fer ell.

EMI I MAX. LES BALENES DESORIENTADES. LECTURA 2

La caseta s'acabava molt aviat. Es reduïa a un bany i dues habitacions: la del panell de commutació i una mena de dormitori. A l'habitació del panell hi havia un munt de caixes immenses de porexpan.

–Què hi deu haver aquí? –va preguntar-se l'Héctor mentre en destapava la primera.

Era buida. Aquella i totes les altres.

Al dormitori només van trobar-hi dos llits coberts amb flassades de llana, grises i empolegades, dos cendrers plens de burilles de cigarret que deixaven anar una ferum intensa, una ampolla de cervesa mig plena i un diari endarrerit.

En Tonatiuh i l'Emi es van asseure en un dels llits per fullejar el diari, mentre els altres continuaven l'exploració. El diari duia data del mes de febrer.

–L'únic diari que hi ha i és de fa dos mesos. Mira que conservar-lo tant de temps... –va dir en Tonatiuh.

–Potser fa dos mesos que ningú no ve a la caseta –va dir l'Emi–. O potser l'han conservat perquè hi havia alguna cosa que els interessava, fixa-t'hi...

I li va mostrar una pàgina arrencada i doblegada que havia quedat al descobert quan havia alçat el diari.

A la pàgina hi havia tres anuncis i dues notícies. Una notícia ocupava gairebé tota la pàgina i parlava de la fuga d'un mafiós relacionat amb el món de la droga. Es deia John Smith, i explicaven que havia aconseguit escapar-se d'una presó d'alta seguretat. Fins i tot, hi havia una foto del tipus en qüestió.

–Uf! Quina pinta de bèstia, eh? –va dir l'Emi.

–I tant! –va contestar en Tonatiuh.

La notícia continuava dient que es temia que la fuga hagués estat planejada des de l'exterior per la banda Activity X, una banda de mafiosos molt ben organitzada.

EMI I MAX. LES BALENES DESORIENTADES. LECTURA 3

En aquell moment van entrar els altres tres.

–Res. Aquí no hi ha res. Un bany superpetit –va explicar la Verónica–, amb un lavabo i un vàter.

–Que fa una pudooooor! –va fer l’Héctor tapant-se el nas per demostrar fins a quin punt era insuportable la pestilència.

–I per si no us n’heu adonat, els sostres són molt alts amb les bigues vistes –va acabar en Max.

Van mirar enlaire i, en efecte, el sostre de la caseta quedava molt més enlaire del que és habitual, com si haguessin deixat la construcció mal acabada.

–I vosaltres què heu trobat? –va voler saber en Max.

–Això –va dir en Tonatiuh i va mostrar-los el diari.

En Max va mirar-se el diari. Era ple de pols i tenia una gran taca d’oli a la primera pàgina.

–Voleu dir que té cap importància aquest diari? –va preguntar.

–Potser no –va admetre en Tonatiuh.

–Ens ha semblat que en tenia per aquesta pàgina arrencada –va afegir l’Emi, mostrant-los-hi–. Fixeu-vos que té una marca feta a mà.

Els altres s’hi van acostar.

–Ostres! Quin mal aspecte té el paio, eh? –va exclamar en Max en veure la fotografia–. No m’agradaria trobar-me sol amb ell.

–I qui és? –va preguntar la Verónica.

–Un capo de la droga que es va escapar d’una presó fa dos mesos.

Aleshores, una veu que venia de la sala del panell de commutació els va deixar petrificats.

–Tigre blanc a tauró blau, em reps? Canvi.

La colla es va mirar. La Verónica havia empal·lidit. L’Héctor havia fet un bot. L’Emi havia agafat la mà d’en Max.

Després, silenci absolut.

–Qui hi ha? –va preguntar en Max mirant els altres.

En Tonatiuh va alçar les espatlles i va obrir molt els ulls.

EMI I MAX. LES BALENES DESORIENTADES. LECTURA 4

En Max es va posar un dit als llavis, per demanar-los que no fessin soroll. Va avançar amb precaució cap a la porta. Va girar-se, altre cop, cap als seus companys i va dir-los amb una veu carregada de sorpresa:

–No hi ha ningú.

Aleshores tots cinc van traspasar el llindar.

Encara estaven sorpresos i preguntant-se d'on havia sortit la veu, quan aquesta va tronar altre cop:

–Tigre blanc a tauró blau, em reps? Canvi.

Tots cinc es van posar a riure com beneits, alleugerits.

–És el panell de commutació! –va dir l'Héctor.

Uf! Quin descans. Ells que s'havien imaginat un paio perillós a l'habitació del costat!

L'Emi tornava a fer la ganyota de pensar i, tot d'una, va dir:

–Si aquesta veu emet un missatge és perquè espera que hi hagi algú aquí per contestar. No trobeu?

Els altres van fer que sí amb el cap, menys en Max, que no se l'escoltava. Alertat per uns sorolls, s'havia acostat a la porta de la caseta. Va girar-se cap a ells per anunciar-los:

–Tenim visita. Arriba a l'illa una zòdiac amb dues persones.

Tots cinc es van acostar cap a la porta. Una zòdiac grisa navegava amb el motor a tota potència. No trigaria gaire a arribar a l'illa, just per l'extrem contrari en el qual ells havien deixat la seva barca.

El grup estava intranquil. Qui podien ser aquell parell? Duien bones o males intencions? Eren les persones que havien de rebre el missatge?

La barca havia arribat a la platja. Un home va aturar el motor. Una dona vestida amb una granota de licra ajustada i unes ulleres de sol immenses, que li tapaven mitja cara, va saltar a la sorra.

–Ei! –va exclamar l'Héctor–, no us recorda algú el que acaba de baixar?

EMI I MAX. LES BALENES DESORIENTADES. LECTURA 5

Els altres, de moment, no van dir res.

–Sí! –va fer en Max, i els ulls verds li van brillar–. És l'home de la fotografia del diari.

Un calfred va recórrer l'espina de l'Emi. Allò tenia mala pinta.

–Xavals, hem de guillar –va dir en Tonatiuh, amoïnat.

–No tenim temps –va avisar en Max.

–D'acord –va reconèixer en Tonatiuh–, doncs amaguem-nos.

–I què vols que fem: que ens tornem invisibles? –va preguntar la Verónica.

En Tonatiuh la va ignorar.

–Primer cal que deixem les coses com estaven –va proposar–. Apaguem el llum.

En Max ho va fer. L'única claror que il·luminava la sala era la que entrava per la porta, encara oberta.

L'home i la dona feinejaven a la platja. Els nois tenien, doncs, uns minuts de coll fins que ells dos arribessin a la caseta.

L'Emi va proposar que s'amaguessin dins les caixes de porexpan.

–Són prou grans perquè ens hi puguem ficar. Va, tu primera, Verónica. La motxilla, també, no sigui que ens la deixem aquí fora i la trobin ells.

La Verónica es va ficar tremolant en aquella gran caixa i l'Emi va tapar-la.

–Ara, vosaltres dos, Emi i Héctor –va dir en Tonatiuh.

La caseta es va quedar a les fosques.

Quan tots els altres es van haver encofurnat en una caixa, en Max i en Tonatiuh, a les palpentos, les van tancar.

–Ara, tu –es van dir l'un a l'altre, alhora i palpant una de les caixes buides.

Sabien que el que es quedés l'últim ho tindria magre, ja que, sol, no podria tancar la tapadora de la caixa.

–No. Entra tu –va exigir en Max.

Ho va dir tan decidit, que l'altre no s'hi va poder negar.

En Tonatiuh va quedar a cobert, tapat pel porexpan. En Max es va adonar que no sabia on amagar-se.

EMI I MAX. LES BALENES DESORIENTADES. LECTURA 6

Aleshores es va recordar de les bigues. Dalt d'una biga!, es va dir, satisfet de la idea tan bona que havia tingut.

Va enfilem-se a unes de les caixes de porexpan. Des d'allí, va intentar calcular la distància que devia haver-hi fins a la biga, va fer un salt enlaire i, hop!, s'hi va penjar.

Just aleshores, va sentir dues veus darrere la porta.

«Ho he d'aconseguir», va dir-se. Patia per ell i pels altres. Si aquells dos l'enxampaven, acabarien trobant tota la colla.

En Max va fer un esforç brutal amb els braços, com quan era al gimnàs.

Es preguntava quanta estona podria aguantar en aquella posició sense caure, quan la porta es va obrir i van entrar el parell de visitants inesperats. Van encendre el llum.

—John, deixa l'ordinador portàtil i el telèfon mòbil al dormitori. Ara no els necessitem —va manar la dona—.

En John va agafar els dos aparells i va entrar a l'altra habitació.

En Max va intentar recordar si havien deixat el dormitori com l'havien trobat. No ho podia recordar. Va suposar que de seguida ho sabria.

En John va sortir del dormitori amb les mans buides. No va fer cap comentari, i en Max va respirar tranquil. Per aquell cantó, no hi havia res a témer.

Durant una bona estona cap dels dos no va parlar. L'una fumava i expulsava espirals de fum a l'aire. L'altre es netejava les ungles amb una navalla.

De sobte, un esternut traïdor i molt sorollós, sense avisar, ben per sorpresa, es va escapar del nas de l'Emi, que es va despertar de cop.

«On sóc?», va pensar. Aleshores se'n va recordar i va ser conscient que el soroll devia haver alertat la parella.